

ENTREVISTA FETA AL SENYOR EDUARD SERRA I GÜELL PELS NENS DE 8è. D'E.G.B. DE LES ESCOLES FABRA, ROGER CORTÈS, LLUÍS RAFA I JOAN RIBAS

—On va néixer i quan?

—Vaig néixer a Barcelona, al carrer de Mallorca, el 14 d'abril de 1906, encara que oficialment sóc nat el dia 16. El meu pare s'oblidà d'inscriure'm al registre i em va fer néixer dos dies més tard per no pagar la multa.

—Quin any va venir a Alella?

—El 1943.

—Ens podria explicar el que vostè sap, i va veure, el que els diaris deien, etc., de la dictadura franquista?

—Com que hi havia censura, els diaris deien el que Franco i el govern volien.

—Durant la guerra civil va simpatitzar amb cap partit polític?

—No, sempre he sigut apolític.

—En què treballava abans de venir a Alella? I a Alella?

—Des que vaig acabar el batxillerat, el 1922, vaig començar a treballar a la casa Joan Serra i Graupera. Fins el 1978, tota una vida.

—Per quin motiu va venir a Alella?

—Vaig venir a estiuejar-hi, però, a mida que passava el temps tenia també més fills i el pis de Barcelona se'm feia petit. Vaig decidir de passar un hivern a Alella mentre buscava pis a Barcelona. El pis no sortia i, com que l'estada a Alella va ser agradable, decidirem

quedar-nos-hi definitivament. Era l'any 1947.

—A qui se li va ocórrer de fundar una revista del poble, en aquest cas la revista Alella?

—La idea no era fer una revista, com és ara actualment, sinó fer un butlletí pels antics alumnes de l'Escola Pia, però, amb l'ajut d'altres persones, es convertí l'any 1964 en l'actual revista.

—Va tenir problemes en fundar-la? I amb l'idioma?

—No cap, ni amb una cosa ni amb l'altra.

—Va tenir molts col·laboradors des del principi?

—Sí. Sempre, ja des del començament, vaig tenir l'ajut de moltes persones que, amb la seva col·laboració de treball, moral i material, m'ajudaren. Sense elles, la revista no hauria arribat als vint-i-set anys de vida.

—Quins col·laboradors té actualment la revista?

—Molts són els col·laboradors, uns constants i altres ocasionals.

—Quants números porta, ja, actualment la revista?

—Cent noranta-cinc. L'any passat vàrem celebrar el vint-i-cinquè aniversari.

—No creu que en aquesta revista hi hauria d'haver un espai dedicat als joves, amb còmics, entrevistes, textos, acudits, passatemp, etc...?

—Sí, però això depèn de vosaltres, de que amb la vostra col·laboració prengueu part a la revista.

—Sabem que vostè és molt aficionat a caminar i a fer acampades a la muntanya. És cert que antigament organitzava excursions per al jovent del poble?

—Sí, és veritat. I crec que va ser una gran cosa pel jovent i la majoria, desgraciadament, no coneixia ni on era el Montseny. Això va fer que organitzés excursions pels joves del poble, que per cert tingueren molta acceptació. Vaig procurar que coneguessin bona part de Catalunya i que l'estimessin. Ha estat per a mi una de les actuacions que més satisfaccions m'han donat.

—Quines excursions li han agradat més?

—De quines voleu parlar: de les meves particulars o de les que he fet amb el poble?

—En general.

—De les meves, segurament perquè era la primera travessa que feia al Pirineu i sols tenia 17 anys, la de Camprodon. Setcases i Ull de Ter, on vaig per-

noctar-hi. L'endemà, de bon matí, vaig dirigir-me, passant pel coll de la Marra i Tirapits, cap al Pic de l'Infern. Aquí va ser on vaig veure per primera vegada isards. D'aquí vaig baixar als Estanys de Carançà i, seguint les Gorges de Carançà, vaig arribar a Toès, on vaig passar la segona nit; la tornada la vaig fer en tren. Ara, la més emocionant, per a mi, que no he sigut mai escalador, fer els Encantats. De les que vaig fer amb els joves del poble, són ells qui han de dir-ho.

—Quin fet de la seva vida l'ha emocionat més?

—Francament, la meua vida ha sigut sempre senzilla i sense sotracs i no puc dir que hagi tingut emocions que m'hagin marcat.

—Quin ha estat el pitjor moment de la seva vida?

—Quan ens pensàvem que la meua filla Núria es moria.

—Li ha passat mai cap anècdota que ens pugui explicar?

—Sí, moltes. Acabada la guerra, voltant per aquests mons de Déu, em vaig veure obligat a pernoctar en un poblet de malamort. M'indicaren l'única dispensa del poble, mig taverna, mig casa de menjar. Com que de goig no me'n feia gens, vaig demanar per menjar allò amb que menys em podien enredar: una truita i un tall de pernil. Quan m'ho portaven vaig veure un pèl a la truita. Vaig cridar al bon home i li vaig dir: "Miri! Hi ha un pèl a la truita!", "Perdoni", em digué, i amb els dits em tragué el pèl i el llençà. Com és natural, em vaig quedar sense pèl, sense truita i sense pernil i... Bon profit!

En tinc una altra de quan vaig anar

una de les vegades a Madrid: En entrar a l'hotel acompanyat per les filles del Senyor Serra i Graupera, dos senyors entraren davant nostre a l'ascensor. L'ascensorista esperà que entressin les dues nenes i quan jo anava a fer-ho, el "botones" em digué amb molta educació: "Sólo caben cuatro". Jo me'l vaig mirar, i amb posat compungit vaig dir-li: "Si yo no peso nada! Lo único que me pesa es la nariz", i posant-me el dit índex sota el nas, li vaig dir: "y me la aguanto". L'home em mirà i, molt educat, em digué: "Pase usted, señor".

—I per finalitzar, no ens podria explicar un acudit?

—Senzillament, els que puc saber, vosaltres ja els sabeu.

Entre les moltes cartes d'adhesió rebudes, en reproduïm dues, la d'en Josep Masoliver i Pou, president de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal, i la de l'historiador Josep Maria Ainaud de Lasarte, bon amic i col·laborador de la revista.

ACPC
 Associació Catalana de la Premsa Comarcal
 C/ Montcada, 20, pral. (Palau Dalmases)
 Tèlèfon (93) 319 94 04
 08003 - BARCELONA

Barcelona, 4 d'abril de 1987

revista ALELLA
 Plaça Ajuntament, 10
 ALELLA - Tàrragona

Companys,

El President de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal, Josep Masoliver i Pou, excusa la meua assistència a l'acte d'homenatge al senyor Eduard Serra i Güell, director de la revista "Alella", que va tindre lloc el dia 5 del corrent mes, degut haver adquirit altres compromisos amb anterioritat.

Així mateix ens adhirim a la vostra jornada i donem mostra d'agraïment a la tasca que ha desenvolupat el senyor Serra.

Cordialment,

 Josep Masoliver i Pou
 PRESIDENT.

JOSEP MARIA AINAUD DE LASARTE

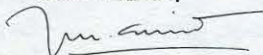
Barcelona, 1 abril 1987

Revista "ALELLA"
 Plaça de l'Ajuntament
 08328 ALELLA

Benvolguts amics,

ja que no em serà possible acompanyar-vos personalment als actes del diumenge vinent, en homenatge a l'estimat amic Eduard Serra i Güell, voldria que aquestes paraules li expressessin el meu afecte sincer i la meua felicitació, ja que gràcies al seu treball i al seu entusiasme, la revista "ALELLA" ha pogut arribar als 25 anys, que són tot un quart de segle!

Molt cordialment,

Provincia, 500, pla 19 - Tel. (93) 236 35 07 - Barcelona - 25